

- Gia-Tài Điền-Sản -

Ở cái thời đại “đại văn minh” này, nhất là ở các xứ Âu-Mỹ, thường thường trong một gia đình, thì địa-vị thứ nhất là Bà chủ nhà, thứ nhì là mấy Ông quý-tử, thứ ba là con Fox hay con Berger, thứ tư (hay nói rõ ra là thứ bét) mới đến Ông chủ nhà. Ông chủ nhà nào hay bắt nạt vợ, hoặc đánh con hay đánh chó, thì dễ “ủ-tở” lắm; không như cái thời buổi vàng-son của các Đấng Phu-Quân ở nước Đại Cồ Việt ta khi xưa, người chồng là Vua trong Gia-đình, bắt nạt vợ một cây, vì đã có Luân-lý cổ truyền và xã hội làm cương-kỷ (4000 năm văn hiến mà).

Đàn bà phải tam-tòng, tứ-đức; Đàn ông không được sợ vợ v.v. và v.v.; vì thế nên, các bà thì sợ mang tiếng lăng-loàn, mà các ông thì, khi vì một lý do nào đó, không bắt nạt được vợ, cũng làm ra dáng ta không phải cái ông mà tiếng Pháp gọi là “Mr le cheveu”, và tiếng ta gọi là “Ông sợ vợ”. Có ông dậy vợ còn bắt nằm sấp, lấy roi đánh như đánh con

Chuyện tôi kể đây là chuyện hai bà hàng xóm, ở nhà-quê ta khi xưa. Nhà quay lưng vào nhau, sát bờ rào, vách ván. Mỗi khi bên này nói hơi to, là bên kia nghe tiếng. Ông bên này quen thói bắt nạt vợ, lâu lâu lại lấy roi quất vợ. Bà hàng xóm hễ nghe tiếng đánh nhau lại nói vọng sang can. Bà vợ hay bị đòn này, tức chồng lắm, kiếm cách trả thù.

Sử-ký có dậy ta rằng khi bị áp chế quá mức thì sẽ có cách-mạng. Không biết cái ông chồng hay bắt nạt vợ này có học Sử-ký nhiều không, nhưng đã quên mất điểm ấy.

Một hôm giữa trưa, ông nằm ở cái chõng tre, giữa nhà, ngủ say. Bà vợ đã sắp sẵn giầy từ hồi nào, lấy ra khe khẽ buộc tay, chân chõng vào chõng. Buộc xong, lấy roi cho chõng một trận. Giầy gai to bằng ngón tay Ô. chõng giầy, giật ra không được. Bà hàng xóm nghe thấy tiếng ồn ào, lại có tiếng roi quất, bèn lên tiếng: “Lại đánh nhau nữa rồi! Làm gì mà đánh nhau hoài vậy? Đánh thế thì chết vợ chứ còn gì?”

Nghe thấy thế, ông bên này, mỗi khi bị vợ quất, lại kêu: “mày chết chưa? mày chết chưa?”

Bà hàng xóm thấy đánh nhau lâu rồi mà không thấy bà vợ kêu gì hết, sợ rằng bà ấy chết thật rồi chứ không phải chết chưa hay chưa chết, mình sẽ mất một bà bạn, lại có thể bị liên lụy, làm chứng tá, nên vội chạy sang can. Vì gần nhà nhưng xa ngõ nên phải chạy qua sân, ra ngõ nhà mình, giọc theo đường mòn, mới vào ngõ nhà đương đánh lộn được (phải đi vòng chữ U). Trong khi đó, Ô. chõng bị đòn đã đẩy dụa, đập văng được giầy ở chân, nhưng giầy ở ngực và ở tay chưa sao gỡ ra nổi.

Khi ấy bà hàng xóm đẩy cổng ngõ, vào sân nhà mình, ông vội tránh mặt, đeo luôn cả cái chõng ở lưng, đi qua vườn, ra cổng và nói:

“Thôi! gia tài điền sản gì của tao, cho mẹ con nhà mày hết. Tao đi đây, chỉ lấy cái chõng này thôi!”

Kết luận: Cái hại không chịu học sử-ký là thế: làm bà con cười đau cả bụng ■

T.C.T. Annapolis 31-3-86

M
U
A

Mưa đêm kỷ niệm xưa về
 Buôn theo mây nước tràn trề chiều đông.
 Mưa lam thường nhớ viên vông.
 Chờ ai giữa khoảng hư không thân thờ?
 Mưa trời nước chảy mắt mờ
 Hai vông tay trắng rừng hồ tương lai,
 Mưa giăng giá buốt đời vai,
 Mênh mông bể' khô' thuyền ai quay đầu?
 Mưa tuôn nước chảy qua cầu
 Thế' nhân mê mãi tóc đầu trắng phau.
 Mưa rơi cánh hạc về qua,
 Đánh rơi tiếng khóc vang xa giữa trời.
 Mưa phong héo hắt môi cười.
 Bơ vơ vết dấu chân người tha lương.
 Mưa rơi rớt, mưa miền phương.
 Trong tim nhưng nước đau hường đời chờ.

Thi Nguyễn